

DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Aprowizacji i Handlu

Warszawa, dnia 12 czerwca 1946 r.

Nr 8

T r e ś ć:

Poz. 47

Zarządzenie Ministra Aprowizacji i Handlu

z dnia 1 czerwca 1946 r.

w sprawie wolnego handlu ziemniakami.

Na podstawie art. art. 1, 3, 46, 49, 65, 66 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) oraz §§ 12 i 14 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 marca 1945 r. o obowiązku świadczeń rzeczowych na rok gosp. 1945/46 (Dz. Św. Rzecz. Nr 19, poz. 50) zarządzam, co następuje:

§ 1. Zezwala się na terenie całego Państwa na wolny handel ziemniakami.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 5 czerwca 1946 r.

Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Dr. J. Sztachelski

Poz. 48

Instrukcja Ministra Aprowizacji i Handlu

z dnia 22 maja 1946 r.

w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR.

Wstęp: Instrukcja składa się z następujących działów:

Dział I: O uprawnionych do otrzymywania kart I, II i III kat.

Dział II: O uprawnionych do otrzymywania kart IR i IIR kat.

Dział III: O osobach nieposiadających prawa do kart zaopatrzenia.

Dział IV: Przepisy ogólne.

DZIAŁ I.

O uprawnionych do otrzymywania kart. I, II i III kat.

§ 1. *Pracownicy państwowi i przedsiębiorstw państwowych.*

Karty I kat. otrzymują:

A. Pracownicy cywilni aministracji państwowej, zatrudnieni, we wszystkich urzędach

państwowych za wyjątkiem Milicji Obywatelskiej i służby bezpieczeństwa;

B. Pracownicy wszelkich instytucji, zakładów i przedsiębiorstw, będących własnością Państwa i przez Państwo prowadzonych;

C. Pracownicy państwowych zjednoczeń i pracownicy państwowych zakładów przemysłowych, włączonych do zjednoczeń.

Do przedsiębiorstw, znajdujących się pod tymczasowym zarządm państwowym (Główny Urząd Likwidacyjny) stosuje się przepisy § 5.

Do przedsiębiorstw, zakładów i instytucji będących własnością Państwa, lecz z jakichkolwiek tytułów zarządzanych przez samorząd, stosuje się przepisy § 2.

Do przedsiębiorstw, zakładów i instytucji będących własnością Państwa, lecz z jakichkolwiek tytułów zarządzanych przez instytucje lub osoby prywatne, stosuje się przepisy § 5.

§ 2. *Pracownicy samorządowi.*

Karty I kat. otrzymują:

A. Pracownicy samorządu terytorialnego, t. zn. pracownicy zarządów miejskich i gminnych oraz sołtysi.

(Ze względu na to, że większość sołtysów bądź posiada gospodarstwa rolne o pow. 2 ha, bądź w innych charakterze pracuje na roli, należy pamiętać, że wypadki uprawnienia sołtysów do korzystania z kart zaopatrzenia będą rzadkie — patrz dział III lit. A, B).

B. Pracownicy powiatowych i wojewódzkich rad narodowych.

C. Pracownicy przedsiębiorstw komunalnych użyteczności publicznej (zakłady komunikacyjne, elektrownie, gazownie, wodociągi, kanalizacja, zawodowe straże pożarne, zakłady oczyszczania miasta itp.).

D. Pracownicy instytucji samorządu terytorialnego, ustanowionych do pełnienia czynności w zakresie potrzeb społecznych, których zaspakajanie przez samorząd terytorialny przewidziane jest obowiązującymi przepisami, np. pracownicy ośrodków zdrowia, sierocińców, szkół miejskich, komunalnych kas oszczędności itp.

Jeśli samorząd uruchamia instytucję albo przedsiębiorstwo nie w wykonywaniu swych ustawowych obowiązków, lecz z jakichkolwiek innych względów, jak np. z uwagi na zysk, wtedy do pracowników tego przedsiębiorstwa mają zastosowanie przepisy § 5.

E. Płatni i ubezpieczeni pracownicy władz samorządu gospodarczego (izb rzemieślniczych, przemysłowo-handlowych i rolniczych) oraz pracownicy instytucji tegoż samorządu, ustanowionych do pełnienia czynności w zakresie potrzeb społecznych, których zaspokojenie przez samorząd gospodarczy przewidziane jest obowiązującymi przepisami, np. szkoły zawodowe, zakłady doświadczalne itp. Do pozostałych wypadków stosuje się analogicznie zdanie 2 punktu D.

§ 3. *Pracownicy nauki i kultury oraz ucząca się młodzież.*

Karty I kat. otrzymują:

A. Studenci szkół akademickich i uczniowie szkół zawodowych stopnia licealnego.

B. Literaci, dziennikarze i artyści, których praca jest ważna ze społecznego punktu widzenia, zrzeszeni w związkach zawodowych, uznanych przez powołaną władzę za właściwą reprezentację zawodu.

We wszystkich wypadkach, w których ważność pracy z punktu widzenia społecznego może budzić wątpliwości, należy żądać zaświadczenia, stwierdzającego tę ważność. W odniesieniu do artystów zaświadczenie winno być wystawione przez właściwy terytorialnie wydział kultury i sztuki urzędu wojewódzkiego, w odniesieniu zaś do literatów i dziennikarzy — przez wojewódzki urząd informacji i propagandy.

§ 4. *Pracownicy organizacji politycznych, społecznych i zawodowych.*

Karty I kat. otrzymują pobierający stałe uposażenie i ubezpieczeni pracownicy zatrudnieni w zalegalizowanych i zarejestrowanych zarządach partii politycznych i pracowniczych związków zawodowych, Związku Samopomocy Chłopskiej oraz organizacji i stowarzyszeń społecznych za wyjątkiem zrzeszeń kupców, rzemieślników, przedsiębiorców, właścicieli nieruchomości oraz wolnych zawodów.

§ 5. *Pracownicy przedsiębiorstw prywatnych.*

I. Karty I kat. otrzymują:

A. Pracownicy przedsiębiorstw prywatnych, które więcej niż 75 proc. produkcji oddają do dyspozycji Państwa po cenach sztywnych.

B. Rzemieślnicy przesiedleni na tereny odzyskane na okres pierwszych 3 miesięcy od daty osiedlenia się.

II. Karty II kat. otrzymują:

Pracownicy przedsiębiorstw prywatnych, które więcej niż 50 proc. produkcji oddają do dyspozycji Państwa po cenach sztywnych.

III. Karty III kat. otrzymują:

Pracownicy przedsiębiorstw prywatnych, które więcej niż 25 proc. produkcji oddają do dyspozycji Państwa po cenach sztywnych.

Zakładom, o których mowa w niniejszym paragrafie, należy wydawać karty zaopatrzenia tylko o tyle, o ile warunki niezbędne dla otrzymania kart będą udowodnione odpowiednimi zaświadczeniami. Zaświadczenia te muszą czynić zadość następującym wymaganiom:

1. muszą być wystawione przez władze administracji ogólnej I lub II instancji,

2. musi być w nich wyraźnie stwierdzone, że towary bądź usługi są oddawane po cenie sztywnej, t. j. ustalonej przez Państwo nie w poszczególnych wypadkach, lecz na stałe dla tego typu usług lub towarów, np. opłata za wypiek chleba kontyngentowego,

3. w zaświadczeniach musi być wzmianka informująca o tym, jakim zarządzeniem i przez kogo zostały ustalone ceny sztywne, o które w danym wypadku chodzi, aby urzędnik załatwiający sprawę nie miał trudności w sprawdzeniu, czy i jakie ceny sztywne w tej dziedzinie obowiązują,

4. zaświadczenia muszą stwierdzać jaki procent produkcji oddawany jest po cenach sztywnych.

Zaświadczenia, o których mowa, mogą być zastąpione protokólarnym stwierdzeniem stanu rzeczy przez delegowanego urzędnika resortu aprowizacji i handlu. Protokół winien być podpisany przez kierownika firmy i urzędnika przeprowadzającego badanie i musi zawierać wzmiankę o odpowiedzialności karnej w wypadku fałszywego zeznania.

W przedsiębiorstwach, w których stan faktyczny w zakresie ilości produkcji lub usług oddawanych do dyspozycji Państwa po cenach sztywnych ulega wahaniom, należy brać pod uwagę stan faktyczny z ostatniego okresu, objętego zamknięciem rachunkowym (miesiąc, kwartał względnie rok).

§ 6. *Pracownicy organizacji spółdzielczych.*

I. Karty I kat. otrzymują:

A. Pracownicy centrali i oddziałów: „Społem" Związku Gospod. Spółdz. R. P., Centralnej Kasy Spółdzielni Rolniczych, Banku Spółdzielczego „Społem", Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. i Społecznego Przedsiębiorstwa Budowlanego (S. P. B.),

B. Pracownicy poszczególnych spółdzielni spożywców oraz rolniczo-handlowych o ile spółdzielniom tym powierzony został skup świadczeń rzeczowych lub rozdział artykułów reglamentowanych,

C. Pracownicy spółdzielni czyniących zadość warunkom wymienionym w § 5, pkt I, lit. A.

II. Karty II kat. otrzymują:

Pracownicy spółdzielni czyniących zadość warunkom wymienionym w § 5, pkt. II.

III. Karty III kat. otrzymują:

Pracownicy spółdzielni czyniących zadość warunkom wymienionym w § 5, pkt. III.

§ 7. *Uprawnieni z tytułu opieki społecznej.*

I. Karty I kat. otrzymują:

A. Byli więźniowie polityczni obozów koncentracyjnych na przeciąg 3 miesięcy od daty powrotu do kraju.

Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej i zaświadczenia Związku Byłych Więźniów Ideowo-Politycznych o niezdolności do pracy, okres ten winien być przedłużony na czas określony w orzeczeniu.

Warunkiem otrzymania karty jest zaświadczenie, wystawione przez Związek Byłych Więźniów Ideowo-Politycznych lub jego oddziały terenowe, stwierdzające przebywanie więźnia w obozie i datę powrotu jego do kraju.

B. Sieroty, które utraciły oboje rodziców w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile uczęszczają do szkół powszechnych lub średnich, a nie korzystają z opieki Państwa w zakładach zamkniętych. Warunkiem otrzymania karty jest przedstawienie zaświadczenia zarządu miejskiego lub gminnego albo referatu opieki społecznej w starostwie.

C. Wdowy po zmarłych więźniach politycznych i poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile nie mają źródeł dochodu z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych i o ile mają na utrzymaniu więcej niż 2 dzieci do lat 16. Warunkiem otrzymania karty jest przedłożenie zaświadczenia Związku b. Więźniów Ideowo-Politycznych lub Związku Uczestników Walki o Niepodległość Polski.

D. Inwalidzi wojenni i wojskowi, którzy utracili ponad 45 proc. zdolności do pracy i nie mają innego źródła dochodu po za rentą inwalidzką.

Korzystający z kart zaopatrzenia z tytułu inwalidztwa, po za udowodnieniem inwalidztwa (dowód pobierania renty inwalidzkiej względnie przynależności do Związku Inwalidów) obowiązani są przedłożyć zaświadczenie urzędu skarbowego, że nie posiadają żadnych stałych dochodów oprócz renty inwalidzkiej.

E. Inwalidzi pracy, którzy wskutek nieszczęśliwych wypadków związanych z pracą zawodową utracili ponad 45 proc. zdolności do pracy i nie mają innego źródła dochodu po za rentą inwalidzką (udokumentowanie jak w pkt. D).

F. Ociemniali po za zakładami zamkniętymi i ich przewodnicy.

Fakt pełnienia czynności przewodnika winien być stwierdzony bądź przez związek ociemniałych, bądź referat opieki społecznej właściwego starostwa, bądź też przez zarząd gminny lub miejski.

II. Karty II kat. otrzymują:

A. Inwalidzi wojenni, którzy stracili conajmniej 25 proc. zdolności do pracy i nie mają innego źródła dochodu po za rentą inwalidzką (dokumentowanie jak w pkt. I, lit. D);

B. Inwalidzi pracy, którzy wskutek nieszczęśliwych wypadków związanych z pracą zawodową stracili conajmniej 25 proc. zdolności do pracy i nie mają innych źródeł dochodu po za rentą inwalidzką (udokumentowanie jak w pkt. I, lit. D).

C. Emeryci państwowi i samorządowi.

III. Karty III kat. otrzymują:

A. Osoby w wieku ponad 60 lat;

B. Osoby samotne, uznane przez lekarza urzędowego za stale niezdolne do pracy, po przedłożeniu świadectwa ubóstwa;

C. Mężczyźni - wdowcy, posiadający na utrzymaniu dzieci do lat 16 (wymagane świadectwo ubóstwa).

§ 8. *Repatrianci.*

I. Karty I kart. otrzymują:

A. Repatrianci (za wyjątkiem powracających z Z. S. R. R.) na okres 1 miesiąca od daty osiedlenia się;

B. Repatrianci powracający z Z. S. R. R., o ile osiedlają się w miastach położonych na terenie Ziem Odzyskanych, — na okres 1 miesiąca od daty osiedlenia się;

W wypadkach przewidzianych w punktach A i B prawo do otrzymania kart zaopatrzenia ulega przedłużeniu na dalszy miesiąc w razie choroby repatrianta, udowodnionej zaświadczeniem lekarza urzędowego;

W wypadkach repatriowania całych rodzin karty I kat. należy dawać głowie rodziny, pozostałym zaś członkom — karty rodzinne, w myśl zasad działu II;

C. Repatrianci górnicy z zagranicy — na okres pierwszych 3 miesięcy (w pierwszym miesiącu otrzymują oprócz tego dodatek „PZ“, t. j. dodatek przysługujący pracującym pod ziemią; sprawa dodatków do kart jest po za tym uregulowana osobnymi przepisami).

II. Karty III kat. otrzymują:

Repatrianci powracający z ZSRR., nie objęci przepisami p. B ustępu poprzedzającego, na okres 1 miesiąca od daty osiedlenia się, w razie choroby udowodnionej zaświadczeniem lekarza urzędowego — na dalszy miesiąc.

§ 9. *Uprawnieni z różnych tytułów.*

I. Karty I kat. otrzymują:

A. Dozorcy domowi w Warszawie i Łodzi;

B. Kominiarze, członkowie związku zawodowego (sekcji kominiarzy);

C. Pracownicy Centrali Zaopatrywania Spółdzielni Wojskowych oraz jej oddziałów:

D. Duchowni wszystkich wyznań (nie dotyczy to zakonnic i zakonników niewyświęconych na księży);

E. Robotnicy i personel inżynieryjno-techniczny, zatrudniony przy zbiórce złomu;

F. Głowy rodzin, a w braku głowy rodziny— pierwsi członkowie rodzin ludności autochtonicznej okręgu mazurskiego (Warmiacy i Mazurzy);

Dokumentem niezbędnym do uzyskania karty jest legitymacja członkowska b. Związku Polaków z Zagranicy lub zaświadczenie Polskiego Komitetu Narodowościowego o przynależności do grupy ludności Warmiaków lub Mazurów, albo protokólarne oświadczenie 3-ch osób pełnoletnich, w tym jednego członka b. Związku Polaków z Zagranicy, złożone w urzędzie gminnym i stwierdzające, że ubiegający się jest Warmiakiem lub Mazurem.

G. Pracownicy Milicji Obywatelskiej i służby bezpieczeństwa m. st. Warszawy.

H. Pracownicy Banku Związku Spółek Zarobkowych, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Centr. Mat. Budowlanych.

I. Pracownicy Polacy zatrudnieni przy budowie lotnisk.

J. Zdemobilizowani i urlopowani bezterminowo oficerowie, podoficerowie i żołnierze na okres pierwszych 6 miesięcy od daty zdemobilizowania lub urlopowania.

II. Karty II kat. otrzymują:

A. Pracownicy farmaceutyczni aptek.

B. Adwokaci, zrzeszeni w izbach adwokackich.

C. Dozorcy domowi, niewymienieni w pkt. I, lit. A.

III. Karty III kat. otrzymują:

Niemcy przymusowo zatrudnieni oraz inni Niemcy zatrudnieni w przemyśle węglowym hutniczym.

DZIAŁ II.

o uprawnionych do otrzymywania kart kategorii I R i II R.

§ 10. Karty rodzinne I kat. otrzymują:

A. Członkowie rodzin osób otrzymujących karty I i II kat.

Za członków rodzin w zrozumieniu niniejszej instrukcji uważa się, jeżeli przepisy szczególne, powołane w punktach C, G i H nie stanowią inaczej: 1) żonę ślubną, 2) żonę nieślubną, o ile pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym nie krócej niż rok, 3) męża trwale niezdolnego do pracy, 4) dzieci do lat 16, 5) dzieci w wieku powyżej 16 lat, o ile uczęszczają do szkół, 6) dzieci niezależnie od wieku i pobytu w szkole, jeżeli są trwale niezdolne do pracy.

Ponadto pod warunkiem wspólnego mieszkania i pozostawania na wyłącznym utrzymaniu uprawnionego, uważa się za członków rodziny: 1) matkę względnie macochę oraz babkę i teściową, niezależnie od wieku i zdolności do pracy, 2) ojca względnie ojczyma oraz dziadka i teścia, o ile przekroczyli 60 lat życia lub są trwale niezdolni do pracy, 3) rodzeństwo do lat 16 włącznie, jeżeli rodzice nie żyją, są nieobecni, lub trwale niezdolni do pracy, 4) rodzeństwo niezdolne do pracy bez względu na wiek, 5) sieroty i dzieci opuszczone do lat 16, przyjęte na wychowanie. Niezdolność do pracy musi być potwierdzona świadectwem lekarza urzędowego.

B. Młodzież ucząca się, zamieszkała na stancjach prywatnych.

C. Członkowie rodzin osób pełniących służbę wojskową niezawodowo, o ile odpowiadają warunkom dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 134, poz. 202) i rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej wydanego w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 31 października 1945 r. w sprawie norm dziennych zasiłku dla rodzin żołnierzy oraz zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 276, wyciąg w załączniku do niniejszej instrukcji).

D. Członkowie rodzin wojskowych zawodowych, pełniących czynną służbę wojskową.

E. Członkowie rodzin funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.

F. Wdowy i sieroty do lat 16 po zmarłych więźniach politycznych, po poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile nie mają źródła dochodu z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych i pozostają bez pracy. Warunkiem otrzymania karty jest przedłożenie zaświadczenia Związku b. Więźniów Ideowo-Politycznych lub Związku Uczestników Walki o Niepodległość i Demokrację.

G. Osoby pozostałe po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile nie odpowiadają warunkom p. E niniejszego paragrafu, a natomiast podpadają pod przepisy ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) i rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 263, wyciąg w załączniku do niniejszej instrukcji)

H. Wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski, o ile odpowiadają warunkom przepisów dekretu z dn. 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294, wyciąg w załączniku do niniejszej instrukcji).

I. Żony i dzieci do lat 16 osób, które zostały pod przymusem wywiezione przez okupanta i dotychczas nie powróciły, oraz funkcjonariuszy państwowych, poległych w związku z wykonywaniem służby.

Koniecznym jest przedłożenie zaświadczenia zarządu miejskiego lub gminnego, albo referatu opieki społecznej w starostwie o tym, że poległy lub nieobecny był istotnie jedynym żywicielem i że innego nie mają.

J. Kobiety samotne mające na utrzymaniu dzieci do lat 16 oraz dzieci tych kobiet do lat 16.

§ 11. Karty rodzinne II kat. otrzymują:

Członkowie rodzin osób posiadających karty kat. III.

DZIAŁ III

o osobach nie posiadających prawa do kart zaopatrzenia.

§ 12. Z pośród osób wymienionych w dziale I i II nie przysługują karty zaopatrzenia:

A. Właścicielom, dzierżawcom i użytkownikom gospodarstw rolnych, ogrodniczych i rybnych o powierzchni użytkowej powyżej 2 ha (punkt ten nie ma zastosowania do górników pracujących pod ziemią, niewidomych i repatriantów).

W wypadkach wątpliwych, dotyczących ustalenia powierzchni użytkowej gospodarstwa, miarodajne jest zaświadczenie zarządu miejskiego lub gminnego względnie powiatowego urzędu ziemskiego.

Spadkobierców traktuje się jak właścicieli.

B. Pracownikom fizycznym i umysłowym oraz ich rodzinom, zatrudnionym w charakterze zajęcia głównego w gospodarstwach rolnych,

ogrodniczych, rybołóstwie i leśnictwie z wyjątkiem osób zatrudnionych w administracji lasów państwowych i samorządowych, o ile nie korzystają z plonów gospodarstwa wiejskiego lub równoważnika w naturze.

C. Właścicielom przedsiębiorstw prywatnych (przemysłowych, rzemieślniczych, handlowych, kredytowych i t. p.), chociażby sami w nich pracowali oraz wszystkim osobom, które z jakichkolwiek tytułów prowadzą na własny rachunek wymienione wyżej przedsiębiorstwa.

D. Członkom straży portowej oraz batalionów ochrony lasów i straży wartowniczo-konwojowej transportów UNRRA.

E. Pełniącym służbę w Wojsku Polskim i organach bezpieczeństwa publicznego, za wyjątkiem wypadków wskazanych w § 9 p. G.

DZIAŁ IV.

Przepisy ogólne.

§ 13. A. Kartę zaopatrzenia można mieć tylko jedną. Jeżeli ktoś posiada dwa lub więcej tytułów do korzystania z karty zaopatrzenia, należy brać pod uwagę tytuł najkorzystniejszy dla zainteresowanego.

B. Za zatrudnioną w myśl niniejszej instrukcji uważa się osobę pozostającą w stosunku służbowym lub w stosunku pracy, choćby z powodu choroby lub urlopu w danym miesiącu czynności swych nie wykonywa.

C. Obcokrajowców, za wyjątkiem Niemców, traktuje się analogicznie jak Polaków.

§ 14. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1946 r. Z tą chwilą tracą moc wszelkie dotychczas wydane przepisy, dotyczące uprawnień do kart zaopatrzenia I, II i III kat. oraz rodzinnych kart zaopatrzenia I i II kat.

Przepisów o dodatkach do kart zaopatrzenia instrukcja niniejsza nie narusza.

Chorzy dorośli i dzieci w szpitalach oraz młodzież szkolna w bursach i internatach otrzymywać będą w drodze przydziałów pozakartkowych zaopatrzenie według norm dotychczasowych.

Minister Aprowizacji i Handlu:

(—) *A. Jaroszewicz.*
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do Instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 22 maja 1946 r.

w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II, i III kat. oraz kart rodzinnych kat. IR i IIR.

Do § 10, p. C.

Wyciąg z dekretu z dn. 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 202):

Art. 1. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodzin żołnierzy pełniących służbę wojskową niezawodowo, a w czasie wojny lub mobilizacji i zawodowo.

Art. 2. Za członków rodziny żołnierza, uprawnionych do pomocy i zasiłków uważa się:

a) małżonka,

b) osobę, nie będącą małżonkiem, a żyjącą we wspólności małżeńskiej,

c) dzieci ślubne, uprawnione, uznane, przysposobione oraz nieślubne, których ojcostwo zostało stwierdzone,

d) pasierbów,

e) w braku wymienionych pod lit. a), b), c), i d) — rodziców,

f) w braku wymienionych pod lit. a), b), c), d) i e) — rodzeństwo.

Art. 3. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodziny żołnierza zamieszkałym w kraju i jeżeli bezpośrednio przed odejściem żołnierza do służby wojskowej byt ich był zależny od dochodów z jego pracy najemnej lub samodzielnej pracy zarobkowej; w tym ostatnim przypadku o tyle, o ile nastąpiła utrata lub znaczne zmniejszenie dochodu wskutek odejścia żołnierza do służby wojskowej lub okoliczności wynikłych podczas pełnienia tej służby.

Art. 4. § 1. Prawo do pomocy i zasiłków nie służy członkom rodziny żołnierza:

a) żyjącym w czasie jego powołania do służby wojskowej we wspólnym gospodarstwie, jeżeli jeden z członków tej rodziny otrzymał odroczenie służby wojskowej, jako jedyny jej żywiciel,

b) wymienionym w art. 2 lit. c), d) i f), jeżeli ukończyli 18 lat życia, chyba że udowodnią, iż uczęszczają do zakładu naukowego, lub pobierają naukę w zawodzie praktycznym, a nie otrzymują wynagrodzenia wystarczającego na utrzymanie. W tych przypadkach prawo do pomocy i zasiłków służy im do chwili ukończenia nauki, nie dłużej niż do dnia, w którym ukończą 24 rok życia,

c) wymienionym w art. 2 § 1 lit. e), jeżeli nie ukończyli 60 roku życia.

§ 2. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodziny mimo istnienia warunków, uzasadniających w myśl postanowień paragrafu poprzedniego wyłączenie tego prawa, jeżeli udowodnią urzędowym świadectwem lekarskim, że są niezdolni do pracy zarobkowej.

Art. 5. Rodzina, której więcej niż jeden członek odbywa służbę wojskową, uzasadniającą prawo do pomocy i zasiłków, jest uprawniona do pomocy i zasiłków tylko za jedną osobę.

Art. 6. Członkowie rodziny żołnierza, którzy nie ukończyli 18 roku życia, bądź przekroczyli 60 rok życia, oraz niezdolni czasowo lub trwale do pracy zarobkowej, mają prawo w okresie reglamentacji wyżywienia do przydziałów, przewidzianych dla rodzin pracowników państwowych.

Art. 10. § 1. Prawo członków rodziny żołnierza do pomocy zasiłków powstaje z dniem zgłoszenia się żołnierza do czynnej służby wojskowej.

Do § 10, p. G.

Wyciąg z ustawy z dn. 23 lipca 1945 r. o zasiłkach pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180).

Art 1. Prawo do zasiłków i pomocy służy osobom, pozostałym po uczestnikach ruchu podziemnego lub partyzanckiego, którzy ponieśli śmierć w związku z walką o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

Art. 2. Za osoby, uprawnione do zasiłków i pomocy (art. 1), uważa się:

a) żonę bez względu na to, czy związek małżeński zawarty był w formie prawem przepisanej,

b) dzieci ślubne, uprawnione, uznane, przysposobione oraz nieślubne i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia,

c) inne osoby niezdolne do pracy, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu uczestnika ruchu podziemnego lub partyzanckiego.

Art. 3. Wyłączone są od korzystania z uprawnień, objętych niniejszą ustawą, osoby skazane prawomocnie po dniu 22 lipca 1944 r. na karę dodatkową utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

Art. 7. Osoby pozostałe po uczestnikach ruchu podziemnego lub partyzanckiego (art. 2), korzystają z następującej pomocy:

a) otrzymują zaopatrzenie żywnościowe według norm, przewidzianych dla członków rodzin urzędników państwowych.

Art. 8. (1) Prawo do zasiłków i pomocy w zakresie, przewidzianym niniejszą ustawą, ustala na wniosek komisyj kwalifikacyjnych, urzędujących przy powiatowych radach narodowych, wojewódzka komisja kwalifikacyjna, urzędująca przy wojewódzkiej radzie narodowej.

(2) Od orzeczeń wojewódzkiej komisji kwalifikacyjnej służy odwołanie do Głównej Komisji Kwalifikacyjnej, urzędującej przy Krajowej Radzie Narodowej.

(3) Główną Komisję Kwalifikacyjną powoła Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które ustali jej skład i tryb postępowania.

Do § 10, p. H.

Wyciąg z ustawy z dn. 13.XI 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294).

Art. 1. Prawo do zasiłków i pomocy na podstawie niniejszego dekretu służy wdowom i sierotom pozostałym po osobach, które poniosły śmierć z rąk wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego w związku z ich wystąpieniami terorystycznymi, skierowanymi przeciwko poszczególnym grupom obywateli.

Art. 2. Za osoby uprawnione do zasiłków i pomocy (art. 1) uważa się:

a) wdowę, bez względu na to, czy związek małżeński zawarty był w formie prawem przepisanej;

b) dzieci ślubne, uprawnione, przysposobione oraz nieślubne i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia.

Art. 3. Wyłączone są od korzystania z uprawnień, objętych niniejszym dekretem, osoby skazane prawomocnie po dniu 22 lipca 1944 r. na karę dodatkową utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

Art. 7. Wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego (art. 1) korzystają z następujących pomocy:

a) otrzymują zaopatrzenie żywnościowe według norm przewidzianych dla członków rodzin urzędników państwowych.

Art. 8. Prawo do zaopatrywania i zasiłków w zakresie przewidzianym w niniejszym dekrecie ustalają komisje kwalifikacyjne, powołane na podstawie art. 8 i 10 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) i w trybie tamże przewidzianym.

Poz. 49

Obwieszczenie Ministra Aprowizacji i Handlu

z dnia 5 czerwca 1946 r.

o sprostowaniu błędu w instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 28 marca 1946 r. w sprawie obliczania zdolności przemiałowej młynów.

W instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 28 marca 1946 r. w sprawie obliczania zdolności przemiałowej młynów (Dz. U. Min. Aprow. i Handlu Nr 5, poz. 29) prostuję się następujący błąd:

W p. 1. zdanie ostatnie powinno brzmieć „21,6 kg. na 24 godziny".

Za Ministra:

(—) Dr. Czesław Nowiński.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

DO NABYCIA: MINISTERSTWO APROWIZACJI I HANDLU — WARSZAWA, PUŁAWSKA 28. CENA ZŁ 10.

Druk. F. H. Bogucki i S-ka, Warszawa, Hoża 55.